

ligesom man sikkert ogsaa maa regne med en betydelig Stigning i Udgifterne, saa bedre bliver Forholdet sikkert ikke. Under disse Forhold vil der jo være al Anledning til, naar vi faar Skattelovene til Behandling en af de første Dage, nærmere at overveje, om man kan gaa videre, end der hidtil er foreslaaet ved disse Love, i Retning af at skaffe Staten de Indtægter, den nødvendigt maa have, og i Forbindelse dermed maa der, synes jeg, ogsaa igen blive Tale om Jernbanetaksterne. Det er jo ikke en Skat, der der er Tale om, men det forekommer mig, at det bliver nødvendigt, at Staten sørger for at faa i det mindste nogen Rente af de noget over 300 Millioner, Statsbanerne er bogførte for — i Virkeligheden har de jo kostet betydeligt mere. Paa Finanslovforslaget er der af Statsbanerne beregnet et Overskud af 7,472,000 Kr. Det er under Behandlingen i Folketinget gaaet ned til 7,333,000 Kr. Men naar man samtidig ved, at man for at komme til dette Resultat har kalkuleret saaledes, at f. Eks. Brændsel til Lokomotiverne er opført til en Pris, der svarer til, hvad man gav i 1914—15, idet der er gjort gældende, at hvad det vil koste i 1917—18, kan ingen vide, og man ved, at Brændselspriserne siden den Tid er forhøjede omtrent til det 5-dobbelte, saa behøver man ikke at spørge, hvor de 7,333,000 Kr.s Overskud vil blive af. Situationen i det hele synes mig da at opfordre til at komme ind paa nogen Forhøjelse. Nu har man jo i høj Grad begrænset Tøgenes Antal, hvad der naturligvis ogsaa vil spare noget paa Kullene, men denne Tilstand synes mig ikke at være meget tiltalende. Den Vej, man almindeligt gaar, naar man vil begrænse Købet af en Vare eller Brugen af noget, er den at sætte Prisen op. Det er noget, man kender fra alle Toldlovsbehandlinger, at sætter man Prisen paa en Vare stærkt op, formindskes Forbruget af den, og hvor der har været Tale om Forhøjelse af Jernbanetakster, har ogsaa altid, saa længe jeg kan huske, det Spørgsmaal været oppe, hvor højt man kunde gaa uden at risikere, at Trafikken aftog i for høj Grad. En Forhøjelse af Biletpriser og Priser for Befordring paa Jernbanerne overhovedet vil jo utvivlsomt medføre, at Banerne bruges mindre, og det er jo det, man ønsker at opnaa. Jeg har set, at Generaldirektøren for Statsbanerne har udtalt, at han maatte ønske, at Folk rejste saa lidt som muligt, og det har han ventet at opnaa ved, at det nu gøres meget besværligere

at komme med Toget. Det er det jo blevet. Der gaar meget faa Hurtigtog, og det er jo kundgjort i Forvejen, at hvis man ikke kan komme med de Tog, kan man ikke vente, at der bliver sat Ekstratog i Gang. Saa kan man gaa hjem, som det hedder. Det er nok muligt, at denne Vanskelighed, som jo særlig vil gøre sig gældende overfor ældre og svagelige Folk, som ikke tror sig i Stand til at kæmpe om de ledige Pladser, der maatte være i Toget, naar det kommer til Stationen, og derfor mest er henviste til at blive vist hjem igen, i nogen Grad vil bidrage til at betage Folk Røjselysten. Jeg tror, det vilde være sundere, rigtigere og mere vel-signelsesrigt baade for Statskassen og for dem, der bliver hjemme og sparer deres Penge, om man satte Prisen noget op og derved fik den fornødne Begrænsning i Banernes Benyttelse.

I øvrigt ønsker jeg ikke her at komme ind paa Finanslovforslagets Enkeltheder. Der har jo i Folketinget været Enighed om alle de stillede Ændringsforslag med Undtagelse af nogle ganske enkelte, og et af de Spørgsmaal, der har været Uenighed om, nemlig Tilskuddet til de private høje Skoler i København, antager jeg ikke i dette Ting vil give Anledning til stor Meningsforskel. For at bevare dette Tilskud, saaledes som det er vedtaget af Folketinget, vil der sikkert her være meget stort Flertal.

Et andet Spørgsmaal, hvorom der har været Uenighed, er, hvorvidt Professor Matthiesen skal fuldføre det Frescomaleri i den nye Rigsdagsbygning, som han har gjort Forarbejder til, eller ikke. Det er jo et Spørgsmaal, som ikke har noget med Partipolitik at gøre, saa vidt jeg kan skønne, der maa de enkelte tage deres Standpunkt. Jeg har hørt sige, at der vilde blive gjort Indsigelse her i dette Ting mod denne Bevilling, og jeg har ved at undersøge Forholdet i mit eget Parti fundet, at der ogsaa der er Medlemmer, selv om jeg ikke tror, det er mange, som mener, at denne Bevilling helst burde udgaa. Jeg skal derom i Øjeblikket kun sige for mit eget Vedkommende, at jeg ikke vil være med til at sende Finanslovforslaget tilbage til Folketinget af den Grund. Hvorvidt et Ændringsforslag i den Henseende, for saa vidt det fremkommer, vil blive vedtaget, derom kan jeg jo ikke have nogen Mening. Men uden Hensyn dertil vil jeg altsaa i øvrigt anbefale at vedtage Finanslovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger.